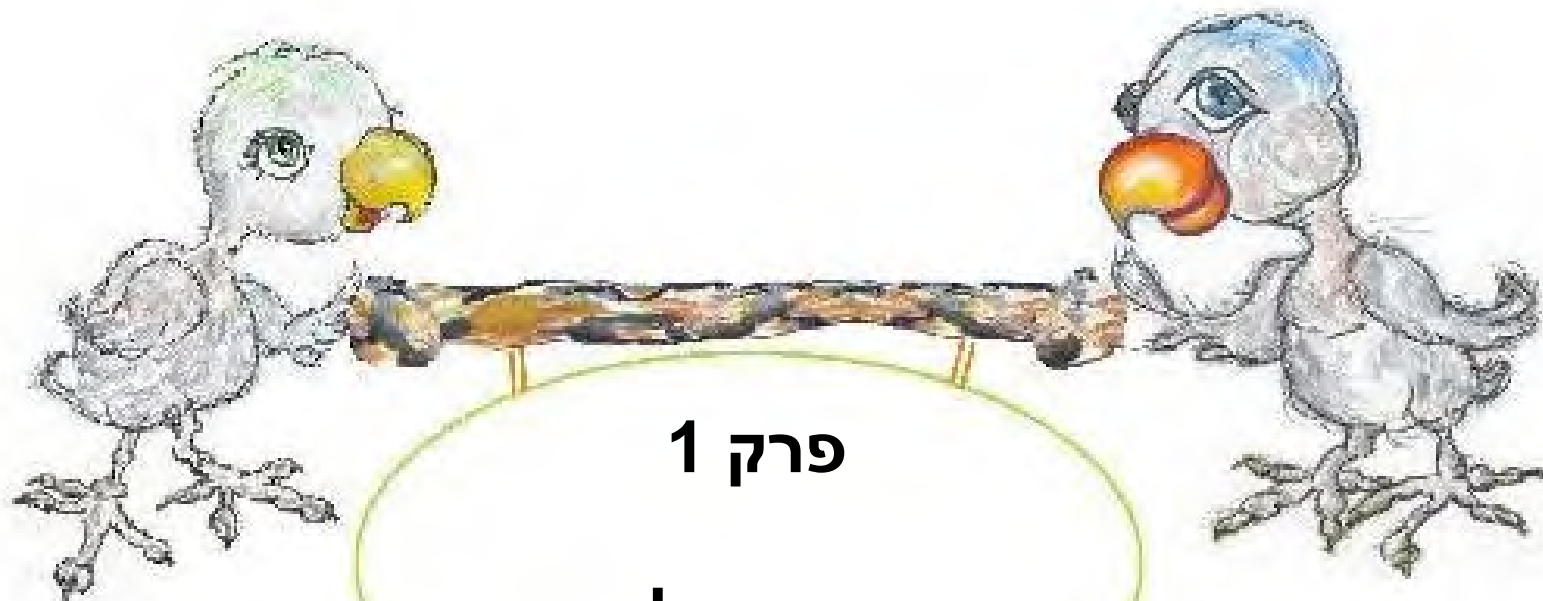

קריקט & ווטסון

שתי ציפורים שלא יכולות לעוף

מאת סמנתה ודיינה שאול

פרק 1

תקועים על עץ

**שמי המלא הוא קריקט לורי קיט, ואני אוהבת
לאכול פירות.**

**ווטסון ואני אנו שתי ציפורים קטנות עם נוצות
אפורות והרבה מילים שאנו זורקים זו לזו. כן,
אולי אני מדברת יותר ממנו. הוא שקט מאוד,
אבל נבון ומטופח.
אנו אח ואחות ואנו חיים על עץ במרכז יער עם
משפחה שלנו.**

**אומר לי ווטסון "קריקט, במשך זמן גם אני
נעוף. תראי כבר, נתרומם גבוה לשמיים!"
ואני מחכה ומחכה וקשה לי לסבול שאנו עדיין
לא יכולים לעוף באוויר.**

**יחד עם אחי ווטסון אנו רוצים לעוף! אין דבר
שבו חושקים יותר מאשר להתרומם לאוויר.
ולכן יום אחרי יום אנו מנסים להפליג. אך אין זה
מספיק רק לנופף בכנפיים כדי להעלות אותנו
גבוה לשמיים. לכן נראה שאנו ציפורים שלא
יודעות לעוף.**

לכן החלטתי לצפות בציפורים אחרות ולראות
איך הן עפות.
או, במילים אחרות, ללמוד את התעלולים שלהן
או לפחות רק אחדים מהם.

אני יושבת בעץ שלנו ומהררת בלילה איך
לנסות לעוף אפילו קצת.
אני סקרנית לדעת איך נרגיש גבוה באוויר
פתוח.
ווטסון סבלני יותר ממני, כי לי קשה לסבול
להיות תקועה כך בתוך העץ.

אמרתי לאמא "אנא, אנא למדי אותנו לעוף.
נעשה כל כדי להתרומם לשמיים!"
והיא אומרת לי "קריקט, תגיעי גם לכך, אך זה
ייקח עוד קצת זמן. הכנפיים שלך יגדלו, יתכסו
בנוצות, ואת תתרוצצי במעגלים יפים באוויר."

אני מביטה על אמא ואבא כשהם עפים קרוב
לעץ שלנו ומביאים לנו אוכל.
אני רואה שכנפיהם גדולים מאלה שלי והנוצות
הבהירות שלהם נראות יפה, כשהם פורשים
אותן וגולשים באוויר, בהוד, הידור ובטחון.

ואני אומרת לאחי "אנו כל כך קטנים, אולי נתפוס את נוצות זנבו, הוא לא ירגיש בכלל." ווטסון אומר "את בטוחה בכך? אז הבה ננסה." כך אני משיגה תמיד את המשאלות שלי.

אני מביטה על העיט שעולה לגבהים וחושבת "הנה מישהו שידע לעוף."

פרק 2

מבצע עיט

היינו כבר קרובים לאחוז בזנבו של העיט כשהוא
הוציא צעקה איומה.
לחשתי לווטסון "אנו קטנים ואם נהיה שקטים
הוא לא ירגיש בנו."

חיכינו והכינו, וזה לקח ימים אחדים, אבל היינו
סבלנים. בסוף העיט נחת על העץ לא רחוק
מווטסון וממני.
דילגנו, דילוג קטן בכל פעם, ותוכנית שלנו
עבדה יפה,

**נבהלנו נורא, קפצנו לגובה, אך לא התקרבנו
לשמיים.
לעומת זאת נפלנו בערמה אחת, אני על ווטסון,
שנתן קריאה קטנה.**

**אך העיט הסתובב תוך זעקה. הוא הביט עלינו
בעיני חרוזים שלו, ותאמינו לי, הוא ידע לתת
מבט מפחיד.
אמר "ציפורים קטנות, חזרו לקן שלכם ואל
תנסו לתפוס את זנבי. אני חייב להתרומם גבוה
באוויר. אתם רק תכבידו עלי וזה יפריע לי
מאוד!"**

אחרי המבצע נאלצנו לנוח ואז קפצנו חזרה לקן שלנו. אך כבר אחרי רגע נזכרתי שאנו שתי ציפורים קטנות שיושבות על עץ. וזה לא החיים בשביל ווטסון ובשבילי, כי אנו שונאים להיות תקועים על העץ.

פרק 3

מבצע ערבה

אמרתי "אתה יודע שערבה גמישה ולא נשברת.
נוכל לעשות מהענף הזה כלי טיס. אם אעמוד
על קצה אחד ואקפוץ מעלה ומטה, ואתה
תעמוד על הקצה השני ותעוף לאוויר. וכשתהיה
שם רק תנפנף בכנפייך. כך תוכל לעוף. אני
בטוחה בכך!"
ווטסון אמר "את בטוחה? אם את חושבת כך אז
בסדר." כך, בדרך כלל אני משיגה את משאלתי.

אמרתי לוטסון "ראה! שם קרוב לאדמה! אתה
רואה מה זה? רואה מה מצאתי?"
והוא אומר "קריקט, זה ענף ערבה ארוך. איזה
רעיון בא לך עכשיו? אני בטוח שזה חכם."

אמרתי לווטסון "עמוד שם, קרוב לכיפוף, ואני
אקפוץ כאן, בקצה השני."

ביקשתי מאבא שיביא לנו את הענף. הוא אמר
"למה לכם? זה כל כך גדול!"
אמרתי "זה הענף היפה ביותר, אינך רואה?
בקשה, בקשה, עוף-נא למטה ותביא לי אותו!"
"טוב" אמר אבא "ארד ואבדוק." וכך הענף
הגיע אלינו אל העץ. זה כלי מעוף נהדר בשביל
ווטסון ובשבילי.

הוא נפנף ונפנף בכנפיים שלו, אבל לא עף.

כשהוא נעמד במקום הנכון התחלתי לקפוץ
ווטסון נזרק למעלה עם פנים זועפות.

הוא נפל כמו ערמת נוצות על הארץ, ובהתחלה
לא הוציא אפילו הגה.

ובסוף הגיע לאדמה ולא לשמיים.

הוא שאל "למה אני הייתי בקצה הזה, ולא את?
את הרי רצית לעוף ואני עכשיו חבול!"

ראיתי שהוא כועס. אכן, זה בוודאי כאב לו והוא
כוסה כולו בלכלוך.

לא בשבילי הם חיים בלי מעוף, וכפי שכבר הסברתי, אינני סובלת להיות תקועה בעץ. אז אני חושבת וחושבת ובאתי בסוף עם תוכנית. אני יודעת שנוכל לעשות זאת. כן! בטוח!

תוך רגע אמא באה לווטסון, החזירה אותו לקן ואמרה "עכשיו אתם צריכים לנוח, קטנים שלי." מובן שאני מרוצה שוטסון לא נפגע, אך החלום שלי לא התגשם. ואיכשהו אני חייבת להגיע לשמיים. כן, אני עדיין צריכה ללמוד לעוף.

פרק 4

מבצע נדנדה

לכן מיד בבוקר קראתי לו "קום מהר, ישנוני!"
והוא קפץ מהמיטה.
למזלי הוא קופץ מיד על המתקן שלי, וכפי
שאתם יודעים, אני לא מחכה הרבה.

עבדתי כל הלילה כדי לבנות את המתקן. זו
הפתעה לווטסון, הו, כמה נחמד זה יהיה!
בניתי משהו דומה לנדנדה, מעץ ושורשי אוויר.
בזה אעיף את ווטסון לאוויר.
הוא יוכל לקפוץ משם ולעוף ברגע שיהיה
למעלה.

במקום לעוף, כפי שחשבתי שצריך, הוא התהפך
עם הטפרים דבוקים לקרש.

דחפתי אותו חזק והוא עולה לשמיים ואני
קראתי "ווטסון רד משם ועוף!"
ווטסון עוזב את מתקן ונפנף בכנפיים הקטנות
שלו. אלא שאז קרה דבר איום.

וּטְסוֹן צַעֵק כְּשֶׁרָאָה אוֹתִי עַל הָעֵץ "בְּפֶעַם הַבָּאָה
אֶת תְּעוֹפִי וְלֹא אֲנִי. אֵינֶךָ רוֹאֵה שְׂאֲנִי רַק רוֹצֵה
לִשְׁבֵּת בְּשֶׁקֶט עַל הָעֵץ שְׁלֵנוֹ?"
הַפֶּעַם זֶה שׁוֹנֵה, אֲנִי בְּטוּחָה בְּכֶךְ. וְאֲנִי מְצַטְעֶרֶת
שׁוֹטְטוֹן נֶפֶל. לֹא אוֹכֵל לִשְׁכַנֵּעַ אוֹתוֹ לַעוֹף שׁוֹב
עַד שִׁיְהִיָּה בְּטוּחַ בְּעִצְמוֹ וַיִּגִּיד לִי זֹאת.

וְעוֹד גְּרוֹעַ יוֹתֵר, הוּא אֵיבֵד אֶת אַחִיזְתּוֹ
וּבְגִלְגוּלִים נֶפֶל לְאֲדָמָה.

פרק 5

מעולם אל תוותר

**נפנפתי בכנפיים שלי עד כאב, נפלתי מהענף
שלנו לבוץ.**

**מדי יום אני מנסה לעוף מהעץ שלנו, אך מעולם
לא הצלחתי להתקרב לשמיים.**

וּטְסוֹן אָמַר "נִפְנַפִּי עֵכָשִׁיו בְּכַנְפֶיךָ! אֵת אֵת יוֹדַעַת
אֵיךְ לַעֲשׂוֹת זֹאת."
וְאֵנִי אָמַרְתִּי "אַתָּה יוֹדֵעַ שְׂאִינִי יִכְוֹלָה לַעֲוֹף! וְגַם
אַתָּה לֹא! אֲנִי צְרִיכִים לְהַשְׁלִים עִם הָעוֹבְדָה
שְׁנִישָׂאֵר תְּקוּעִים עַל הָעֵץ הַזֶּה. זֶה אַתָּה וְאֵנִי.
צִיפּוּרִים שֶׁלֹּא יִכְוֹלוֹת לַעֲוֹף!"
וּטְסוֹן רָאָה שֶׁהִתִּיאַשְׁתִּי אֵךְ לֹא יִכְוֹל הִיא לְסַבּוֹל
שְׂאֵבְדַתִּי כָּל תְּקוּוּהָ.

יוֹם אֶחָד הִתְעוֹרַרְתִּי בְּמִצַּב רוּחַ קָשָׁה וְאָמַרְתִּי
"וּטְסוֹן, לֹא אוֹכֵל לְנִסּוֹת יוֹתֵר!"
וּטְסוֹן הִבִּיט עָלַי בְּחוֹמֵרָה וְאָמַר "אֵינִי מֵאֲמִין
לְךָ. דַּבֵּר יַחִיד שֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה, זֶה נִיִּסְיוֹנוֹת לַעֲוֹף."
אָמַרְתִּי "אֵנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁאֲנִי לֹא נֵעוֹף לְעוֹלָם,
וְלְעוֹלָם לֹא נוֹכֵל לַעֲבוֹר בְּתוֹךְ הַשָּׁמַיִם
הַפְּתוּחִים."

וכך עוד פעם הנענו את הכנפיים ואז קרה דבר
נפלא.
נדמה היה לנו כי אנו שוחים בשמיים.
וכך בסוף ראינו שאנו יכולים תעוף.

אמר "קריקט, אסור לנו לוותר, כי אחרת נשאר
על העץ הזה לתמיד. אנו חייבים להאמין
בעצמנו ולעשות כל כדי להצליח. אנו, ווטסון
וקריקט, איננו וותרנים!"

**פרשנו את כנפינו ורצנו בתוך האוויר.
גולשים ומרחפים, ואנו באמת שם.
מעל בתים ומעל עצים, אפילו בתוך העננים אנו מרגישים חופשיים.
אנו יכולים רק בקושי להאמין שאנו בשמיים, אך זו אמת.
אנו יכולים לעוף.**